

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 4

APRILIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-fia, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

*Christos
a înviat*

Duhul Sfint împarte darurile spirituale

Prel. ȘT. NĂILESCU

Apostolul Pavel spune în epistola sa către Efeseni, că Mîntuitorul oînd S-a înălțat la ceruri, a luat cu Sine o mulțime de robi și „a dat daruri oamenilor“. Efes. 4, 8. În acest capitol, precum și în 1 Cor. 12, găsim o listă întreagă de daruri spirituale. Aceste daruri aveau să rămînă încontinuu în Biserică pînă la sfîrșitul lucrării Evangheliei pe pămînt, și aveau să fie împărțite în Biserică după voința Duhului Sfint.

„Nu toți oamenii primesc acelaș dar; dar fiecărui slujitor al Maestrului îi este făgăduit un anumit dar al Spiritului... Darurile sînt ale noastre în Hristos, dar primirea lor cu adevărat depinde de primirea de către noi a Duhului lui Dumnezeu. Făgăduința Duhului nu este prețuită așa cum ar trebui. Împlinirea ei nu este înțeleasă cum ar trebui... Nimeni nu ar trebui să se plîngă că nu a primit daruri mai mari; pentru că Cel care a dat daruri fiecărui om, este onorat prin dezvoltarea fiecărui dar, încredințat, fie el mare sau mic.

Lucrarea Duhului Sfint va aduce în viața roadele Duhului și anume: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, binefacearea, credincioșia, blîndețea și înfrînarea poftelor“. Gal. 5, 22, 23.

„Căci roada Duhului stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr“. Ef. 5, 9.

„Hristos dorește să ia chip în inimile oameni-

lor și El face aceasta în aceia care cred cu adevărat în El. Scopul vieții de creștin este aducerea de roade, adică reproducerea caracterului lui Hristos în acel credincios și prin acesta să fie reprodus și în alții. Pe măsură ce primiți Duhul lui Hristos — Duhul iubirii neegoiste și al lucrării pentru alții — veți crește și veți aduce roade. Darurile Duhului se vor coace în caracterul vostru, credința voastră va crește, convingerile voastre se vor adînci, iubirea voastră va ajunge desăvîrșită. Mai mult și tot mai mult, voi veți reflecta asemănarea lui Hristos, în tot ceea ce este curat, nobil și de dorit... Hristos așteaptă cu o dorință arzătoare manifestarea Lui în Biserică Sa. Cînd caracterul lui Hristos va fi reprodus în chip desăvîrșit în poporul Său, atunci El va veni ca să ia pe ai Săi la Sine“.

Această minunată rodnicie a vieții creștine nu este ceva pentru care trebuie să ne străduim sau să lucrăm. Mîntuitorul nu cere de la ucenicii Săi să se ostenească ei pentru a aduce roadă. El le spune să rămînă în El. „Dacă rămîneți în Mine, zice El, și dacă cuvintele Mele rămîn în voi, cereți ce vreți și vi se va face“... Viața lui Hristos ajunsă în voi dă naștere la aceleași roade ca și în El. Dacă trăiți în Hristos, dacă vă alipiți de Hristos, dacă sinteți sprijiniți de Hristos, și absorbiți hrană din Hristos, veți face roade ca Hristos“.

CONSACRĂRI DE PASTORI

În ziua de 8 martie 1957, a avut loc în Comunitatea Craiova, — sediul Conferinței Oltenia—Banat — solemnitatea consacării ca pastor a fratelui Stoica Gheorghe.

La această solemnitate au participat:

Din partea Uniunii, fr. Ștefan Năilescu, președinte, și frații: Ioan Dăneșiu, consilier și Hrant Artinian, directorul Seminarului.

Din partea Conferinței Oltenia-Banat au fost de față fr. Gheorghe Cazan, președinte, frații V. Schiopoia, B. Dănău, V. Cojea și C. Samotă, membrii comitetului Conferinței, precum și frații pastori: Gh. Dodu, C-tin Tolici și I. Oșijeru.

Predica devoțională a fost dezvoltată de fr. Ștefan Năilescu și a avut ca subiect: „Legătura cu Dumnezeu a slujitorului consacrat și viața sa ca model pentru turma pe care o păstorește“.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Ioan Dăneșiu; cuvîntul de trimitere a fost adresat de fr. Hrant Artinian; iar primirea în

rîndul pastorilor Cultului a fost făcută de fr. Gh. Cazan.

O numeroasă asistență, atît din Craiova cît și din Comunitățile din jurul Craiovei, a luat parte la această solemnitate.

După amiază a avut loc o producție bine reușită constînd din recitări de versuri, cîntări de cor, și muzică instrumentală.

În cadrul acestei producții i s-a dat cuvîntul și fratelui pastor Stoica Gheorghe, care a exprimat mulțumirea profundă către Bunul Dumnezeu pentru solemnna răspundere ce i s-a încredințat, a mulțumit conducerii lucrării Domnului pentru încrederea acordată, declarînd că este din toată inima atașat de lucrare și este gata a merge cu bucurie, împreună cu întreaga sa familie, oriunde va fi trimis.

Corul Comunității Craiova a adus o importantă contribuție la buna reușită a acestei producții, exercitînd o plăcută influență asupra întregii asistențe.

REDACTIA

Cugetînd la suferințele Domnului Hristos

Prel. GH. GRAUR

„Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus“. Fîl. 2,5.

Cugetarea sau meditația are o mare influență asupra caracterului. Subiectele care formează obiectul cugetării își arată efectele prin acțiuni corespunzătoare. Pentru credincios, cel mai înalt, mai mare și mai desăvîrșit subiect al meditației, îl constituie Persoana Mintuito- rului nostru Isus Hristos, deoarece doctrina Sa și princi- piile învățării Sale au orizonturi veșnice.

Indemnul pe care Sfințitul Apostol Pavel ni-l dă, în cuvintele: „Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus“, — sau: „Cugetați ca și Hristos Isus“, cum zice altă traducere, — prezintă pentru orice credin- cios o importanță excepțio- nală. Gîndul care era în Hristos Isus, era gîndul cu privire la mintuirea omului. Era preocuparea în legătură cu planul mîntuirii, a cărui realizare a urmărit-o cu toa- tă stăruința. El venise să popularizeze principiile ceru- lui, principiile referitoare la Impărăția lui Dumnezeu. Prin jertfa Sa desăvîrșită El voia să realizeze împăcarea omului cu Dumnezeu.

Omul jîresc prinde greu gîndul acesta. Profetul Isaia descrie situația aceasta prin cuvintele: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noas- tră a tuturor“. Is. 53,6.

Cel ce cugetă la iubirea neînteruptă a Mintuito- rului, va fi înălțat în gînd, curățit în inimă și transformat în caracter. Cu cît cugetăm mai mult la jertfa Domnului Hristos, cu atît vom înțelege mai bine cuvintele Aposto- lului Pavel care zice: „Departa de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea (jertfa) Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“. Gal. 6,14.

Mulți însă cugetă foarte puțin la marea operă a îm- păcării. Ei își inchipuie că Hristos nu a suferit decît o mică parte din pedeapsa prescrisă pentru călcătorii porun- cilor legii lui Dumnezeu, și că, în vreme ce Fiul mull iubit al lui Dumnezeu suferea dezlănțuirea asupra- l a minții Celui Atotputernic, în mijlocul durerilor Sale nu fu lipsit de dovezile iubirii Tatălui, și porțile mormin- tului apăreau în fața ochilor Săi, luminate de razele stră- lucite ale celei mai sigure speranțe. În aceasta ei se înșeală amar. Chinul suferinței cel mai greu și usfu- rător al lui Isus fu tocmai, că se simțea căzut în disgra- fția Tatălui și cu totul părăsit de Dînsul. Durerea Sa suferitească, din cauza aceasta, era atît de covîrșitoare, încît oamenii nu-și pot face despre aceasta decît o slabă idee.

Pe mulți, istoria suferințelor și jertfirii Mintuito- rului nici nu-l mai mișcă deloc, și nici nu mai exercită asupra vieții lor vre-o influență mai mare decît citirea istoriei tuturor martirilor lui Hristos. Intr-adevăr, mulți au suferit

moartea după o serie de chinuri. Alții au murit de aseme- nea pe cruce. Dar în ce se deosebește moartea Fiului iubit al lui Dumnezeu de moartea mucenicilor? Bine, că și El suferi pe cruce o moarte destul de sîroasă; dar și alții au suferit pentru El, o aceeași moarte, întrucît privește durerile și chinurile trupești. În ce au fost atunci suferințele lui Hristos mai grozave decît ale altor perso- soane, care și-au jertfit viața pentru El? Dacă Isus ar fi avut de îndurat numai chinuri trupești, atunci de sigur că moartea Lui nu ar fi fost cu nimic mai dureroasă decît moartea multor martiri.

Suferințele îndurate de martirii din timpuri nu se pot nici pe departe asemui cu suferințele lui Hristos. Prezența lui Dumnezeu nu a lipsit martirilor, și ea le dădea putere în suferințele lor trupești. Dar în Ghet- semani, Tatăl își întoarse și-și ascunse fața Sa de la Fiul Său iubit. Firea ome- nească în Hristos fu cu- prinsă de descurajare și cu- tremur. Era asupra-l o du- rere sufletească, ce întrece slabele puteri omenești. Toa- tă durerea întregii omeniri grămădită asupra-l, sili buzele tremurînde ale nobilului Suferind să rostească cu- vintele: „Sufletul Meu este îndurerat foarte“. „Tatăl Meu, dacă este cu puțință să treacă acest pahar de la Mine; dar nu oam voiesc Eu, ci oam voiești Tu“. Tatăl Meu, dacă nu este cu pu- tință să treacă acest pahar de la Mine, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta!“. Mat. 26,38—42.

Sosise momentul critic, de care depindea soarta lumii

întregi. Ingerii lui Dumnezeu așteptau deznodămîntul cu mare încordare, și vegheau urmărind toate cu mult interes. De o parte binele, de alta vauil și pierrea întregii omeniri se balansau în cumpăna hotărîrii. Căci stătea încă în puterea lui Hristos, de a refuza să golească El paharul amarăciunii hotărît omului vinovat. În acest moment tîrziu, încă și-ar fi putut șterge de pe frunte sudoarea de singe, și să lase lumea să piară în păcatele ei. Primi-va Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt să bea paharul înjosirii, al batjocurii și al chinurilor? Suferi-va blestemul lui Dumnezeu. El, Cel nevinovat pentru cei vinovați? Fu un moment cînd paharul hotărîtor tremură în mîna Lui și cînd soarta lumii pierdute stătea în grea cumpănă. Mintuito- rului trebuiau să piară, fără să aște mîntuire și har înaintea Tatălui. El cunoștea atît puterea păcatu- lui, cît și deplina neputință, în care se găsea omul de a se mîntui singur.

Dar cînd începură să se perinde pe dinaintea Sa pri- veliștele suferințelor și mizeriei unei lumi condamnate, atunci repede luă hotărîrea, fără a mai sta la îndoială. Isus voia să mîntuie lumea, coste aceasta oricît ar costa. El primi botezul de singe, pentru ca milioane de oameni,

care din fire erau osîndiți pierzării, să potă dobîndi prin El viața veșnică. Tocmai pentru aceasta părăsise El regiunile cerești ale curăției, mării, și bucuriei, ca să caute și să dobîndească pe acea una singură oaiie pierdută, singura lume căzută în păcat. Hristos nu voia să lase pe om în vîltoare, ci Se scobori pînă în cele mai de jos ale adîncului suferinței, numai ca să-L scape.

Mintea omenească nu poate să cuprindă durerea de nesuferit, care chinuia sufletul Mintuitorului nostru. Sfințitul Fiu al Celui Preainalt nu avea de purtat povara propriilor Sale păcate sau a propriilor Sale amărăciuni. El purta păcatele altora, căci asupra Lui jură aruncate toate păsurile, suferințele și nelegiuirile noastre. Impins de milă dumnezeiască, El Se legă cu omul, și, ca îndoculor al întregului neam omenesc, primi să fie tratat ca un fițhar și nelegiuit. El își aruncă privirea în îngrozitorul abis (adînc) al vaiului și fioroasei pietri, deschise pentru noi prin păcatele noastre, și își luă hotărîrea, de a arunca propria Sa persoană ca pod de trecere peste amețitoarele prăpastii. Cine nu poate vedea și recunoaște lămurit pretențiile adresate omului de către legea divină, și puterea ei, de a ne obliga și pe noi la aceeași supunere ca și pe cei din toate veacurile, acela nu poate dobîndi o pricepere limpede și hotărîrea a lucrării pentru mîntuirea omului în Hristos.

Chinul sufletesc a fost acela care a stors de pe buzele Fiului iubit al lui Dumnezeu aceste cuvînte de durere: „Acum sufletul Meu este îndurerat”. „Intristat este sufletul Meu pînă la moarte”. Mat. 26,38. Sufletul lui Hristos avu atît de mult de suferit din cauza călcării de către oameni a poruncilor lui Dumnezeu. Groaza și spaima îl copleșiră, cînd văzu teribilele urmări ale păcatului. Povara vinii îngrămădită de oameni prin călcarea legii lui Dumnezeu era atît de mare, încît firea omenească nu ar fi fost în stare să o suporte. Chinul sufletesc de nespus scose din porii lui Isus sudori mari de sînge, care căzură în iarba din neuitata grădina Ghetsemani.

Durețile trupești nu constituiau, decît numai o mică parte din suferințele lui Hristos. Păcatele lumii apăsau asupra Lui, și cu aceasta, minia lui Dumnezeu cea meritată de toți călcătorii legii Sale. Aceasta era suferința cea mare, care-L doboră. Faptul, că propriul Său Tată iubit își ascundea fața de Dînsul, era cauza extremei Sale disperări. Despărțirea, pe care o aduce păcatul între om și Dumnezeu, fu simțită în toată grozăvia pe Golgota de către nevinovatul Fiu al omului. Puterea întunerecului amenința să-L strivească și să-L cufunde în noaptea deznădejdiei. Nicio rază de speranță nu lumina viitorul — întunecat.

El lupta cu puterea lui Satana, care — ca să-L ispitească — susșinea, că Isus Se găsește cu totul în puterea celui rău, care ar fi mai tare decît Fiul lui Dumnezeu; — că Tatăl S-a lepădat de Fiul Său, pe care nu-L mai

recunoaște de Fiu, și că în aceste momente, grația și bunăvoința lui Dumnezeu este tot atît de înclinată spre Isus, cît este înclinată și către Satana; căci dacă S-ar mai bucura întru cîmba de vreo trecere înaintea lui Dumnezeu, de ce-ar mai fi nevoie să moară? Ce, n-ar putea Dumnezeu să-L scape de moarte, să-L scoboare de pe cruce în fața tuturor, și să aducă, cu toate acestea, la îndeplinire lucrarea de mîntuire a oamenilor?

Dar cu toată violența ispitelor în aceste momente de supremă durere, Isus nu cedă întru nimic ispititorului. În această întunecată oră, fioroasă, cînd Tatăl își ascundea fața Sa, cînd mil de ingeri rău îl înconjurau, cînd păcatele unei întregi lumi, pierdute apăsau asupra Lui, izbucni din pieptul lui Hristos acel strigăt plin de amar: „Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”.

Cu toții ar trebui să venim la o mai largă, mai adîncă și mai deplină pricepere a vieții, a suferințelor și a morții Fiului lui Dumnezeu. Cînd lucrarea de împăcare a păcătoșilor cu Tatăl este prețuită, așa cum trebuie, atunci mîntuirea sufletului își cîștigă în fața oricui adevărata ei valoare. Tot ce-ar întreprinde și ar face omul, rămîne nimic, față de cele întreprinse și făcute de Dumnezeu, intru a ne asigura nouă viața veșnică.

Cînd cugetă cineva, cît de mare a fost prețul răs-cumpărării noastre, care va fi atunci urmarea pentru el, dacă nu pune preț pe o așa mîntuire? Care va fi osînda acelora care se pretind urmași ai lui Hristos, dar nu se pleacă în umilă ascultare de poruncile Mintuitorului, și nu iau asupra-le crucea de umil ucenic al lui Isus?

El era peste măsură de bogat, totuși Se făcu sărac pentru noi, ca noi să ne îmbogățim prin sărăcia Lui. El era îmbrăcat cu lumină și mărire, înconjurat de cetele cerești, care așteptau poruncile Sale. Totuși El luă asupra-Si firea noastră, și veni să locuiască între oameni păcătoși. Aceasta e o iubire pe care nici o pană nu o poate descrie, nici nu o poate exprima vreo limbă. Cugetînd la aceasta, Sfințitul Ioan scrie: „Vedeți, ce jel de iubire ne-a arătat Tatăl, încît să fim numiți jii ai lui Dumnezeu”. I Ioan 3,1. Inimile noastre ar trebui înviorate, însuflețite, innobilate și în totul captivate de iubirea pe care ne-a arătat-o Tatăl cînd dădu jertă pe Fiul Său. Iar urmarea cugetării va fi că: „Oricine, care are în El speranța aceasta, se curățește pe sine, precum și Acela este curat”. I Ioan 3,3. Urmașii lui Hristos cugetînd la aceasta, ar trebui să facă să strălucească în viața lor și a altora, razele acestei tainice iubiri minunate, pentru a se pregădi astfel să ia parte împreună cu cei mîntuiți, la cîntarea de laudă, la cinstea, mărirea și puterea care se vor aduce la adresa lui Dumnezeu și a Mielului în vecii vecilor. Amin!”. Apoc, 5,13.

INVIEREA

În amurg, în taina serii, ucenicii plîng sărmanii!
Nu mai dorm nici zi nici noapte, căci dormiră-n
Ghetsemanii!

Rătăcesc fără speranță. Îndoiala i-a răpus.
Și, în taină, fiecare, se gîndește la Isus!

Parcă-L văd... Dar azi se-nreabă: Unde e Invățătorul?
Iuda! Cum te-a-mpins Satana, să devii tu trădătorul?
Necredința și argintul, te-au împins de L-ai vîndut!
Domnul nu mai este; însă, și tu ești pe veci pierdut!

Peste tot a morții noapte își întinde a ei ceață,
Iar mormîntul este locul Viului izvor de viață!
Cel a toate Creatorul! Cel stăpîn pe veșnicie,
Domnul vieții, fără viață, în mormînt l-e dat să fie!

Dar în vreme ce dușmanul se zbătea-n nesocotință,
Domnul Vieții înviază, în deplină biruință!
Și în val de bucurie și iubire-n lung și lat,
Merge vestea cea plăcută, că: „Hristos a înviat!”

PETRE V. CAZAN

Pe mormînt o piatră mare, cu putere se așează!
Și, — luînd măsuri de pază, — mormîntul se sigilează!
Nicio rază de lumină să pătrundă nu mai poate.
Pe'ntru veci părea că viața, biruită e de moarte!

Străji de zi și străji de noapte, rînduite au fost încă,
Domnul Vieții, niciodată, să nu-nvie de sub stîncă!
Și nicidecînd speranța vieții, sfință, plină de putere
Să nu poată să aducă, nimănui vreo mîngîiere!

Iadul tremura de groază. Nu era în siguranță.
Dar se frămînta să stingă, a învierii speranță!
Să fixeze disperare, chin și moarte pe pămînt.
Domnul Vieții să rămînă, pe vecie în mormînt!

Sabatul și Duminica dela data Apostolilor

C. A.

SECOLUL VI

In secolul al șaselea papalitatea era bine întemeiată. Sediul puterii ei era așezat în cetatea împărătească, iar episcopul de Roma fusese declarat cap al întregii biserici. Păgînismul făcuse loc creștinismului“.

„Aproape la fiecare sinod, Sabatul pe care Dumnezeu îl instituisese era dat ceva mai jos, în timp ce Duminica era în aceeași măsură înălțată. În felul acesta Duminica a ajuns în cele din urmă să fie onorată ca o instituție divină, Sabatul biblic a fost declarat ca o rămășiță evreiască, iar aceia care îl țineau erau socotiți vrednici de blestem“.

Găsim persoane care au ținut Sabatul adevărat chiar la anul 610 d. Hr., la Roma, la Iona de Columban, și alții printre Valdenzi; n-a fost niciun timp în decursul istoriei când Sabatul să fi fost cu totul trecut cu vederea de către toți creștinii.

„Primul sinod din Orleans (511 d. Hr.) a decretat: Canonul 26: „Duminica, membrii la ici trebuie să ia parte la toată liturghia, și nu trebuie să plece decât după rostirea binecuvântării. Dacă cineva pleacă, trebuie să fie muștrat în public de către episcop“.

„Canonul 31. Un episcop, afară de cazul că este bolnav, nu trebuie să lipsească de la serviciul divin de Duminica la cea mai apropiată biserică“.

„Ce schimbare ciudată s-a produs pe la secolul al șaselea!... La început nici biserica în general, nici statul nu visau să pedepsească pe cineva pentru vreo lucrare săvârșită Duminică și în zilele de sărbători; dar, povestiri miraculoase au început să se răspîndească și să fie aduse ca dovadă despre felul dumnezeesc de pedepsire ce ar urma îndată, și statornic, pentru

orice fel de lucrare, chiar și pentru cele mai necesare“...

Un predicator englez, Francisc West, cu solemnitate prezintă una din aceste minuni în sprijinul ținerii cu sfințenie a Duminicii: „Grigore din Tours raportează — în mod superstitios — faptul că un gospodar, care a mers în ziua Domnului să are cîmpul cu un fier, i s-a lipit fierul așa tare de mîna încît timp de doi ani n-a putut să fie liberat de el, ci a trebuit să-l poarte fără încetare, spre marea lui durere și rușine“.

ȘI ÎN EVUL ÎNTUNECAT, ADEVĂRATUL SABAT A FOST ȚINUT

Valdenzii: „Ei țineau ziua Simbetei; botezul îl făceau ca prima biserică creștină; își instruiau copiii în punctele lor de credință și poruncile lui Dumnezeu“.

Italia, 105, d. Hr.: „Oamenii de la țară din nordul Italiei, unde se găsește districtul Friaul, au ținut Sabatul pînă la începutul secolului al nouălea“.

Inchiziția a aflat persoane care țineau Sabatul în Franța, Boemia, Germania, Rusia, Danemarca, Norvegia, Suedia și Finlanda.

„În felul acesta îi vedem cum apar deodată în secolul al unsprezecelea, în țări foarte deo-

sebite unele de altele și în locuri foarte depărtate între ele, în Italia, Franța și chiar și în districtul Harz din Germania. La fel s-au aflat urme de ținerea Sabatului în vremea lui Grigore I, Grigore VII, și în secolul al doisprezecelea în Lombardia“.

Abisia 1534 d. Hr.: Legatul lor la curtea din Lisabona zicea: „Doarece Dumnezeu, după ce a terminat creațiunea lumii, S-a odihnit în ziua aceea; zi pe care, Dumnezeu a numit-o cea sfîntă dintre cele sfinte, dacă cineva nu o serbează cu mare cinste și devoțiune, pare să

LEGEA LUI DUMNEZEU

I. Să nu faci altă așă afară de Dumnezeu.

II.

Să nu ai locușe chibrit, nici altă escorbăzătoare, ce sînt în cer sau pe pămînt, sau în apă sub pămînt, sau orice făcușă animată în lume, nici să le ai de și țaci, că Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeu cel viu, cel adevărat, care privesc păcîșile pedepse în lumea întreagă și ai pe tîlpa înom a celor care Mă ursc pe Mine. Să faci pace până la mîla de neamuri celor ce Mă iubesc și păzesc porunca Mea.

III.

Să nu ai numele Domnului Dumnezeu tău în zăcut, că Dumnezeu nu ve fi că respectos pe acela care ve lin numele Lui în desert.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, că să o sfîșți și pe cea să te ține, și să ve faci toate lucrurile tale. În ziua sabatului Sabatul, e a Domnului Dumnezeu tău; nu ve face intrănsă tău în ziua, nici în, nici feturor tău, nici în țara, nici în șajinea tă, nici vreo din țara și străzii tă care locușe în lumina porșilor tale, că în ziua ta, ta, ta, Dumnezeu cere și pămîntul și marea și tot ce este în țară, și în ziua, omnia s'ă odihni, pentru acea binecuvînta Dumnezeu ziua Sabatului te o sfîșți pe ea.

Onorată pe părintele tău, și pe mama tă, pentru că aceste tale s'ă lin multe pe pămîntul, pe care-l da te Domnul Dumnezeu tău.

VI.

Să nu ucizi.

VII.

Să nu preacurvesi.

VIII.

Să nu furi.

IX.

Să nu mărturisești mărturie mincinoasă asupra prietenului tău.

X.

Să nu poșesti casa aproapelui tău și nu poți să-l rochi și cominea tău, nici servul tău, nici servusa, nici veșta tă, nici animalul tă, nici animalul tă, ci să ai pace și bună înțelegere cu omnia.

fie cu totul împotriva voinței și învățăturii lui Dumnezeu, care va îngădui mai curînd să treacă cerul și pămîntul decît cuvîntul Său; și aceasta, mai ales pentru faptul că Hristos nu a venit să desființeze legea, ci să o îplinească. Prin urmare nu ca imitare a Iudeilor, ci din ascultare față de Hristos și de apostolii Lui, ținem ziua aceasta”.

Goa India, 1653: „Ei sfințesc Sîmbăta, nu consideră postul de Sîmbătă ca fiind legal, nici pe cel de Paști. Au adunări solemne Sîmbăta, și o serbează plini de curaj, ca iudeii”. „Depărtați de centre comerciale zgomotoase, sau de sediile populate ale industriei, ei pot fi socotiți ca și niște Piemontezi răsăriteni, ca ținutul Vaud al Hindustanului, martorii care profețizează în haine de sac, în decursul veacurilor neoprite”.

Sianfu China: O tablă de piatră dezgropată la 1665 d. Hr., datînd dinainte de secolul al optulea, mărturisește: „În ziua șaptea noi aducem jertfe, după ce am curățat inima noastră și am ajuns să ne fie șterse păcatele. Religia aceasta atît de desăvîrșită este greu să fie numită, dar ea luminează întunerecul prin preceptele ei strălucitoare”.

Canton, China. La 1883 s-au răspîndit multe extrase din Biblie și adevăratul Sabat a fost ținut de mulți. În unul din tractatele răspîndite atunci citim: „În ziua șaptea, ziua de cult, trebuie să lauzi pe marele Dumnezeu pentru bunătatea Lui”.

REFORMAȚIUNEA ȘI TIMPUL SFÎRȘITULUI

Carlstadt: „Cu privire la Duminică omul se simte incomod, deoarece oamenii au instituit-o”.

Confesiunea din Augsburg, 1530: „Și cu toate acestea, deoarece era nevoie să se hotărască o zi, se vede că biserica a rînduit pentru lucrul acesta Duminică”.

Confesiunea elvetică, 1566: „Noi nu credem nici că o zi este mai sfințită decît alta, sau că simpla odihnire este ceva plăcut lui Dumnezeu. Noi ținem Duminică, care este ziua de înviere a Domnului, nu Sabatul”.

John Frith, 1533: „Iudeii au Cuvîntul lui Dumnezeu pentru Sîmbăta lor, deoarece este ziua șaptea, și lor li s-a poruncit să sfințească ziua șaptea. Noi însă nu avem Cuvîntul lui Dumnezeu pentru noi, ci chiar împotriva noastră; deoarece noi nu ținem ziua șaptea, cum fac Iudeii, ci pe a întîia, care nu este poruncită de legea lui Dumnezeu”.

Stephen Mumford, cel dintîi păstrător al Sabatului în America, a fost un misionar al Bapțiștilor de Ziua Șaptea, trimis de la Londra, 1664.

Contele Nicolae de Zinzendorf, fondatorul și primul episcop al Bisericii Morave, ținea foarte strict împreună cu familia lui Sabatul zilei a șaptea. În 1738 el a declarat: „Zilele pe care noi le ținem sînt Duminică ziua în care a înviat

Domnul, și Sabatul sau adevărata zi de odihnă a Domnului, în care ținem zilele noastre de adunare și cina Domnului”.

Cea mai înaltă autoritate luterană din Prusia (Memorandumul Bisericii Evanghelice, p. 6) din 1850, spunea: „În cursul Reformățiunii doctrina despre Sabatul creștin a rămas incompletă”.

Primii adventiști care au ținut Sabatul: În marea redeșteptare de la 1844, care s-a întins pe întreg pămîntul, mii de oameni au crezut vederile lui William Miller și ale altor predicatori, cu privire la a doua venire a lui Hristos în anul acela. Ei au identificat bine mișcarea aceea cu profeția celei dintîi solii îngerești din Apocalips 14,6.7. Situația aceasta a adus după sine faptul nepremeditat că mulți creștini au părăsit bisericile, și au primit solia din Apocalips 14,8, a doua solie îngerească. Dar, Domnul, care ținuse în umbră evenimentul de la 1844, nu a venit să-și întemeieze Impărăția atunci. O parte din credincioși au fost deziluzionați ca și ucenicii la cruce. După întimplarea aceasta mulți au păstrat cu tărie credința în apropiata venire a lui Hristos.

„Experiențele acestea care le-a frămîntat sufletul și le-a pus la încercare credința, a făcut pe mulți să cerceteze cu rîvnă și amănunțime Biblia. Între acești a fost și credinciosul căpitan Joseph Bates. El a tras concluzia îndreptățită că a treia solie îngerească din Apocalips 14, 9—12 trebuie să urmeze; lucrul care l-a făcut să ajungă la înțelegerea că aproape toată creștinătatea era rătăcită în ce privește Sabatul zilei a șaptea, și l-a ținut începînd din 1845.

Despre predicatorul James White și soția lui citim: „În toamna anului 1846 am început să ținem Sabatul Biblic, să-l vestim și să-l susținem. Atenția mea a fost atrasă de întîia oară asupra Sabatului”, scria Elena White, „pe cînd eram în vizită la New Bedford, Massachusetts, la începutul aceluiași an. Acolo am făcut cunoștință cu predicatorul Joseph Bates, care îmbrățișase credința adventistă de la început, și fusese un lucrător stăruitor pentru ea. Predicatorul Bates ținea Sabatul, și arăta stăruitor însemnătatea lui... Domnul mi-a dat o viziune cu privire la sanctuarul ceresc... Mi s-a arătat că dacă ar fi fost ținut totdeauna adevăratul Sabat, niciodată nu ar fi existat vreun necredincios în privința aceasta. Ținerea Sabatului ar fi ferit lumea de idolatrie...”

Prin urmare din izvorul a tot adevărul — Biblia, — cînd a fost cercetată, a venit lumina despre Sabat. Credința aceasta a fost confirmată de o viziune cerească, tot așa ca pe timpurile de demult. Totuși, chiar dacă mulți s-au temut, puțini au suferit proba. În cele din urmă, la 21 mai 1863, s-a organizat denominațiunea Adventiștilor de Ziua Șaptea ducînd lumii mărturia despre Sabatul biblic și despre apropiata venire a Domnului nostru.

Despre îngeri

ALEXE CONSTANTIN

„Binecuvîntați pe Domnul, îngerii Lui care sînteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui, și care ascultați de glasul cuvîntului Lui”. Ps. 103,20.

Legătura dintre lumea văzută și cea nevăzută, din ceruri, este stabilită, în orice moment, prin intermediul îngerilor. Serviciul îngerilor bun pentru sprijinirea eforturilor umane spre bine, pace și fericire, precum și influența și lucrarea duhurilor rele, sînt clar arătate în paginile Sfințelor Scripturi.

Unii, numai cred în existența duhurilor rele, iar îngerii sfinți, care slujesc celor ce urmează să fie moștenitori ai mîntuirii, sînt priviți ca fiind tot atîtea duhuri ale celor morți. Dar Sfințele Scripturi nu numai că susțin existența îngerilor, atît buni cît și răi, dar ne prezintă și dovezi de neîgăduit că aceștia nu sînt duhurile desincarnate ale oamenilor morți.

CINE SINT INGERII ?

Cuvîntul „Inger”, prin care sînt înfățișate în general ființele cerești, derivă din grecescul „Angelos”, și latinescul „Angelus”, și înseamnă „sol, trimis”. Ei, îngerii, sînt solii Domnului Dumnezeuului nostru, „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea”. Și Diavolul se numește angelus, dar el este în sine „solia cea rea”, geniul răului.

Îngerii, ca membrii ai marelui familii din ceruri, (Iov 38, 4—7 și Efes. 3, 14—15) au fost de față, împreună cu Tatăl și Fiul, la creațiunea pămîntului și au salutată cu aclamații apariția primilor noștri părinți, Adam și Eva. Prin urmare, îngerii nu sînt oameni desincarnați — cum greșit cred unii — ci ființe de un grad mai înalt decît acel al oamenilor și au fost chemați la existență cu mult înainte de data apariției vieții pe pămînt.

NATURA INGERILOR

Cu toate că nu sîntem în stare de a înțelege natura îngerilor cu toate că existența lor este înconjurată de o taină de nepătruns, și cu toate că ei locuiesc în lumina și slava tronului lui Dumnezeu, toluși, știm că ei sînt ființe create de același Creator care a chemat și pe om la existență. Si sînt numiți „spirite slujitoare” (Ebrei 1,14), dar prin aceasta nu se înțelege că ei ar fi doar numai niște emanații de energie, ci această expresie de duk este folosită de Domnul Hristos ca să arate că după înviere oamenii mîntuiți vor fi „asemenea îngerilor” (Luca 20,36) deoarece (Filip. 3,21) corpurile lor, ca și spiritul lor vor fi transformate în corpi asemenea lui Hristos. Îngerii ne sînt arătați ca ființe așa cum ar fi trebuit să fim și noi și cum dealtfel vom deveni după ce puterea păcatului și a morții va fi zdrobită. Noi vom deveni părtași — într-o mare măsură — atributelor lui Dumnezeu de adevăr, curătenie și iubire, pentru că vom sta necurmat înaintea Feții Lui (Matei 18,10) și de aceea vom fi asemenea Lui. (1 Ioan 3,2).

Apostolul Pavel în 1 Cor. 15,40 descrie astfel trupurile

ceresti: „Tot așa sînt trupuri cerești și trupuri pămîntesti; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pămîntesti”.

Alți autori atribuiesc îngerilor un corp, care constă dintr-o materie eterică, asemenea luminii, ceea ce pare a rețeși și din textele: Matei 28,3; Luca 2,9; Marcu 16,5; Fapte 1,10; 2 Cor. 11,14.

Așa dar, îngerii buni sînt ființe reale și personale, înzestrate cu corpuri mărețe, dintr-o materie nepieritoare și ascunși privirii noastre peste care a căzut vălul sau giulgiul păcatului și al morții.

Expresiile folosite în Iov 4,18 și 1 Petru 1,12 orea să ne spună că numai Dumnezeu în înfinita Sa desăvîșire reprezintă „PLINĂTATEA”, iar îngerilor, ca și mîntuitorilor, le este rezervată, în cursul veșnicilor, un progres moral și spiritual continuu. Din cauza aceasta a fost posibil, în timpul de probă, acordat lor, căderea unui număr apreciabil dintre îngeri și transformarea lor în „îngeri ai întinericului și ai oricărei răutăți”.

NUMARUL ȘI GRABA CU CARE EXECUTA ORDINELE PRIMITE

Acești trimiși sfinți ai cerului nu numai că sînt tari în înțelepciune și puterea lor, dar și în repeziunea mișcărilor pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu, ei întrec chiar și cele mai repezi fulgere ale imaginației pe care mintea omenească le poate cuprinde... Mai repede decît trecerea luminii, mai grabnic decît scriperea fulgerului merg și vin aceste făpturi sfințe, care aduc soliele Dumnezeuului din cer pentru copiii Său de pe pămînt”.

Ni se raportează de către ap. Pavel că „Dumnezeu din vănturi face îngeri ai Lui, și din flăcări de foc, slujitori ai Lui” (Ebrei 1,7).

Înainte ca cel credincios în nevoie și nenorocire să-și poată termina strigătul de ajutor către Tatăl său din ceruri, îngerul de la Tronul Măririi a și venit cu răspunsul și sprijinul necesar. (Dan. 9,21—23).

Cît privește numărul îngerilor el „se pierde în milioane de milioane. Nici o limbă nu este în stare să exprime numărul familiei cerești. Dacă ne dăm seama, că ei sînt aceia, pe care Domnul îi trimite ca soli în fiecare din nenumăratele lumi, pentru a îndeplini ordinele Sale, putem ușor înțelege, că sînt necesare cete imense de îngeri. Numere cîteva stelele într-o noapte senină, socotească milioanele de stele din Calea Lactee și gîndească-se că fiecare din aceste stele este un soare, cu un întreg sistem solar, care se învîrtește în jurul său și că fără îndoială sînt trimiși la fiecare din aceste lumi soli îngerești la fel ca și pe pămîntul nostru; atunci vom putea pricepe, că numărul lor este incalculabil, mîi de mîi și miliarde de miliarde”. (Deut. 33,2; Luca 2,13; Matei 26,53; Apoc. 5,11).

SERVICIUL INGERILOR BUNI IN PLANUL DE MINTUIRE

După căderea în păcat venită prin ingerii răi, Dumnezeu a rinduit oștiri de ingeri buni să slujească pe oamenii care sînt gata să lupte pînă la cîştigarea din nou prin Isus Hristos, a legăturii lor nemijlocită cu Tatăl Ceresc. Prezența lor s-a făcut simțită sub forma unui inger mareț învîrtind o sabie de fîlcări la intrarea în grădina, pentru a-i opri de la pomul vieții ca să nu rămîna păcătoși nemuritori; sub forma unui foc mistuind jertfa lui Abel; sub stejarul din Mamre, ca musafiri la Abraam venind ca niște călători obosiți și flămînzii; cu Lot, ca salvatori din nenorocire; cu Domnul la darea Legii pe muntele Sinai; lui Daniel, ca un inger puternic cărui s-a arătat panoramic evenimentele primei veniri a lui Mesia și apoi istoria lumii pînă la încheierea ei; lui Zaharia, ca să-i vestească nașterea fiului său Ioan și Mariei să-i anunțe divina zămislire prin Duhul Sfînt.

Ingerii au jucat un rol important în viața Domnului Hristos. De la vestirea nașterii Sale, păstorilor de pe dealurile Betleemului, la ingerii care l-au slujit după ispitire, în pustiu, și pînă la cupa suferințelor ce l-a fost înmînată de un inger în Ghetsemani, de la ingerul care a rostogolit piatra și pînă la cei doi ingeri care au apărut după înălțarea Sa la cer ca să încurajeze pe ucenicii dezorientați; pretutindeni și continuu prezența lor a fost asociată cu viața și activitatea Divinului nostru Mintuitor.

Ei au îndeplinit lucrări grandioase în timpul activității apostolilor cînd aceștia au pornit să organizeze Biserica lui Dumnezeu de pe pămînt, cu Ioan pe insula Patmos, desfășurîndu-i ca într-un film evenimentele legate de existența Bisericii luptătoare și triumful ei final; cu credincioșii devotați, de-a lungul veacurilor, în lucrarea lor, în necazurile și suferințele lor, înaintea tribunalelor, pe ruguri și eșafode, adesea în închisori, îndemîndu-i la statornicie și curățenie morală.

„Un inger păzitor este rinduit pentru fiecare urmaș al lui Hristos. Acești păzitori cerești apără pe cei drepți de puterea celui rău... Astfel ei sînt asigurați de ocrotirea sau paza neînclătă a ingerilor cerești. (Matei 18, 10; Mal. 3, 16; Luca 15,10).

Despre un suflet lubit de Domnul, Serva Sa scrie: „Sătana a stat lingă tine, ca să-ți producă necazuri și să te nimicească pentru ca să fii numărat printre cei fără-delege. Dar rugăciunea cu ardoare și cu efect a biruit în favoarea ta. Ingerii au fost trimiși să-ți servească și să te supravegheze, să te păzească și să te ocrotească față de puterea lui Sătana și să-ți păstreze viața”.

„Ingerii lui Dumnezeu merg fără încetare de la pămînt la cer și de la cer la pămînt. Minunile lui Hristos pentru cei necăjiți și suferinzi sînt lucrare de puterea lui Dumnezeu prin slujirea ingerilor. Tot astfel, prin Hristos și slujirea trimișilor Lui cerești ne vine orice binecuvîntare de la Dumnezeu”.

„Un inger te însoțește și ține socoteala de cuvintele și de faptele tale. Dimineața cînd te scoli, simți tu slăbiciunea ta și nevoia ta după puterea lui Dumnezeu? Și faci tu atunci cunoscut Tatălui din Cer în chip umilit și din toată inima nevoile tale? Dacă faci lucrul acesta Ingerii însemnează rugăciunile tale, și dacă rugăciunile acestea nu au pornit după buze pretențioase, atunci cînd ești în primedjia de a face din nebagare de seamă vreun rău și de a da un indemn care să ducă pe alții la rele, Ingerul tău păzitor va fi alături de tine, îndemîndu-te la o purtare mai bună alegîndu-ți cuvintele și influențînd purtarea ta.”

„Ingerii sînt interesați în bunul mers spiritual al tuturor aelora care caută să restatornicească chipul moral al lui Dumnezeu în om; familia pămîntească trebuie să se unească cu familia cerească spre a lega rîmile și vîntățile făcute de păcat. Uneltele ingeresti, deși nevăzute, concurează cu uneltele omenești văzute... ființele omenești sînt mîinile instrumentelor cerești; căci ingerii cerești întrebunțează mîinile omenești la o servire practică. Ființele omenești ca mîini ajutătoare trebuie să pună în aplicare cunoștința și să folosească înlesnirile ființelor cerești”.

UNELTIRILE INGERILOR RAI

Acolo unde se observă lucrarea pozitivă a ingerilor buni apare în mod evident apriga dușmănie a ingerilor căzuți, care se numesc demoni sau spirite rele. Drept conducător al lor apare pretutindeni Diavolul, Sătana, Impotrițitorul. (Efes. 6, 12 Matei 4, 3; Isaia 13, 12-14; Apoc. 12, 7-9). Ura și vrăjmășia ingerilor căzuți împotriva celor credincioși, nu cunoaște margini.

O treime din numărul incomensurabil al ingerilor, în frunte cu Lucifer, Căpetenia lor de la început, s-a răscoalat împotriva guvernării lui Dumnezeu și a lui Hristos. Războiul spiritual pentru supremație între bine și rău s-a terminat prin biruința lui Mihail sau Domnul Hristos și alungarea din ceruri a tuturor acestor spirite care și-au mînjit curățenia lor morală. Ei au fost aruncați pe pămînt unde exercită o activitate rea și dușmănoasă omului.

Nu duhurile răposaților se arată celor ce-i cheamă la ședințele spiritiste sau la orice manifestare de vrăjitorie, ci duhuri de demoni care dezoază o influență dezastroasă asupra a celor care, în loc să întrebe pe Dumnezeu, consultă înțelepciunea Diavolului.

Cu tot numărul mare al demonilor sau ingerilor răi, cu toată puterea lor incomparabilă cu aceea a oamenilor, cu toată furia lor împotriva celor buni și credincioși, — furie asemenea leului gata să-și sfîșie prada, — Mintuitorul nostru, Domnul Isus Hristos contracarează această dușmănie și atacuri violente, prin exercitarea în noi a puterii Sale și a miradelor de ingeri buni puși în slujba noastră. Cît despre ingerii cei răi, în curînd o judecată teribilă și o distrugere categorică va fi partea lor. (2 Petru 2, 4; Iuda 2; Apoc. 20, 10).

HRISTOS, CONDUCATORUL SUPREM AL OȘTIRILOR CEREȘTI

Heruvimii și Serafimii formînd oastea ingerilor cerești organizată; (Efes. 1, 21; Col. 1, 16) au conducător suprem pe Domnul Isus Hristos, numit și Arhanghelul Mihail. El dirijează toată lucrarea ingerilor în folosul neamului omenesc. El trimite pe drumurile vieții noastre să ne conducă, să ne protejeze și să ne asigure biruința deplină în lupta împotriva păcatului. El va comanda, la a doua Sa venire, marea oștire cerească eliberînd pe credincioșii din mîna marelui Impotrițitor, Sătana (Apoc. 19, 11-16; Matei 24, 30, 31; Dan. 12, 1) Înaintea Lui, ca în fața unui Suveran al Oștirilor Cerești se vor pleca încă odată genunchii tuturor, celor care sînt în cer, pe pămînt și sub pămînt și orice suflet va recunoaște că Isus Hristos este Mintuitorul.

Atunci, în ziua aceea mare, „fiecăre credincios va fi împlinit, în dimineața invierii de ingerul său păzitor. Ingerul care a fost cu el în valea umbrelor morții, care i-a însemnat locul unde se odihnește, care a fost cel dintîi să-l salute în zorile invierii — ingerul acesta, 6e lucruri minunate îi va vorbi el și îi va descoperi felul cum Dumnezeu a intervenit în viața omului și cum a conlucrat cerul în toate lucrările omeniirii. Atunci vor fi lămurite toate încercăturile din viață. Acolo unde nouă ni s-a părut numai neclaritate și dezamăgire, idealuri spulberate și planuri zădărnice, se va vedea un scop mare, minunat și atot stăpînitor cum și o armonie divină”.

În fața marelui plan conceput de Dumnezeu pentru sprijinirea eforturilor omenești prin intermediul ingerilor, grija Lui duitoasă pentru asigurarea unui climat de pace, însărcinînd un grup de ingeri să oprească tendințele războinice ale unor națiuni, (Apoc. 7, 1-3); supravegherea continuă a unui sol ceresc pe drumurile încurcate ale vieții noastre; toate acestea ne fac să izbucnim într-un strigăt de recunoștință — unindu-ne la „Aleluia” ingerilor cerești — dar și cu răspundere morală exprimată de ap. Petru cînd zice... „deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, cel fel de oameni ar trebui să fii voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă, așteptînd și grăbind venirea Domnului...” unind pe veci familia de sus cu familia de jos, „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri SILIȚI-VA să fiiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace”, ca să ne putem uni cu ingerii Lui chiar de pe acuma, împlinînd poruncile Lui și ascultînd de Cuvîntul Lui.

JUDECATĂ DE CERCETARE

PAUN CORNELIU

Judecata de cercetare este un punct de doctrină foarte important al bisericii A.Z.S. Este precizat un timp anumit pentru examinarea caracterelor celor credincioși și luarea unei hotărâri din partea lui Dumnezeu pentru ca cei destoinici să intre în împărăția Sa.

Sfânta Scriptură ne învață că istoria lumii se termină cu o judecată dumnezeiască. Aceasta urmează să aibă loc în două faze succesive și anume: 1) judecata celor credincioși, care precede a doua venire a Domnului Isus așa cum găsim scris în Dan. 7, 9, 10, 2) Judecata celor păcătoși, — oameni și îngeri căzuți — descrisă în Apoc. 20,4 11—15.

De data aceasta ne vom ocupa în studiul nostru numai de prima judecată care se mai numește și judecata de cercetare. Ea se aseamănă cu lucrarea ce se săvârșea în serviciul tipic al Vechiului Testament în ziua numită a „ispășirii“.

Vestirea Judecății.

Sfântul apostol Petru scria următoarele: „Căci sintem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu“. 1. Pentru 4,17. Cuvintele sale inspirate arată că judecata casei lui Dumnezeu nu venise încă, însă urma să vină curînd. „Casa lui Dumnezeu“ este Biserica lui Dumnezeu, adică gruparea tuturor credincioșilor care o formează. Judecata trebuie să aibă loc în perioada ultimei Biserici prevăzută de profeție.

Sf. apostol Ioan, primește într-o viziune pe insula Patmos, această descoperire cu privire la subiectul nostru: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor!“ Apoc 14,6.7. Descoperirea dată lui Ioan este în strînsă legătură cu aceea a lui Petru. Ea anunță „ceasul judecății“ care este strîns legat de vestirea Evangheliei veșnice. Aceasta însemnează că acest ceas sau timp special avea să aibă loc concomitent cu propovăduirea Evangheliei la toate neamurile.

O descoperire și mai completă privind această

perioadă de predicare a Evangheliei, se găsește în Apoc. cap, 10, unde citim: „Apoi am văzut un alt înger puternic care se pogora din cer... În mînă ținea o cărtică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stîng pe pămînt... și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor care a făcut cerul

și lucrurile din el, pămîntul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfîrși taina lui Dumnezeu, după vestea cea bună, vestită de El robilor Săi proorocilor... Apoi mi-a zis: „Trebuie să proorocesci din nou cu privire la multe noroade, neamuri și limbi“.

Judecătorul și scena

Cel ce judecă, la data aceasta, este Dumnezeu. Lucrarea judecății de cercetare are loc în ceruri.

Cu mulți ani înainte de Petru și Ioan, Dumnezeu a arătat proorocului Daniel scena acestei judecăți. Iată cum o descrie el: „Mă uitam... pînă cînd s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrînit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roatele Lui ca un foc aprins. Un riu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Li slujeau și de zece mii ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile“. Dan, 7,9.10.

„Astfel fu prezentată profetului în viziune marea și solemnă zi, cînd vor fi trecute pe dinaintea Judecătorului a tot pămîntul caracterul și viața tuturor credincioșilor. Cel vechi de zile este Dumnezeu Tatăl. El prezidează la judecată. Iar sfinții îngeri, în număr de zecimi de mii de zecimi de mii și mii de mii“ asistă la acest mare tribunal“.

Data judecății.

Ziua judecății în serviciul tipic din Vechiul Testament, era ziua ispășirii sanctuarului pămîntesc de toate păcatele strînse acolo în cursul unui an întreg. Sanctuarul acesta era întocmit după modelul Sanctuarului care se află în ceruri. Însemnează deci, că așa cum era curățit sancuarul pămîntesc la un anumit timp,

urmează să fie curățit și Sanctuarul ceresc, tot la un anumit timp. Data începerii acestei lucrări, coincide cu începutul judecării lui Dumnezeu sau judecata de cercetare.

Lucrarea judecării de cercetarea păcatelor și de ștergerea lor trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului. O dată profetică pentru stabilirea acestui timp a fost descoperită deasemeni profetului Daniel: „Și El mi-a zis: Până vor trece două mii trei sute de seri și diminoți; apoi sfântul Locaș va fi curățit! „Dan. 8, 14. Această perioadă profetică, pornind din zilele lui Daniel, de la anul 457 în. Hr., cuprinde 2300 de ani și se termină la anul 1844 al erei noastre.

În timpul rânduit pentru judecată — adică la sfârșitul celor 2300 zile în 1844, — începu lucrarea de cercetare și de ștergere a păcatelor. Toți cei credincioși din toate timpurile trebuie să treacă prin judecata aceasta. Altfel viii cit și morții trebuie judecați „potrivit cu cele scrise în cărți, după faptele lor“.

Obiectul judecării.

Judecata de cercetare privește numai „Casa lui Dumnezeu“, adică Biserica Sa. Morții și viii care urmează să fie judecați în această perioadă, sînt copiii credincioși ai lui Dumnezeu.

„Legea lui Dumnezeu este măsura cu care sînt măsurate la judecată caracterele și viețile oamenilor. Înțeleptul Solomon zice: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, căci aceasta este toată datoria omului. Pentru că Dumnezeu va aduce înaintea judecării orice faptă“. Soarta fiecăruia va fi hotărîntă potrivit cu cele scrise în cărțile din ceruri unde sînt trecute numele și faptele tuturor oamenilor, așa cum i se descoperi lui Daniel: „S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile“. Dan. 7, 10. u.p.

În dreptul fiecărui nume, în cărțile din cer se trece cu teribilă exactitate fiecă cuvînt rău, fiecă faptă egoistă, fiecă datorie neîndeplinită, fiecă păcat ascuns și orice prefăcătorie oricît de iscusită ar fi. Avertismentele și muștrările trimise de Dumnezeu, dar respinse sau neglijate, momentele petrecute degeaba, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu rezultatele ei mult cuprinzătoare: toate sînt trecute de către îngerul care le înscrie“.

Dumnezeu așteaptă din partea credincioșilor Săi ca prin faptele și poziția lor, ei să exemplifice caracterul Legii Sale întrucît Legea este o copie a caracterului Său. Călăuză permanentă a vieții lor trebuie să fie acest cuvînt de ordine: „La Lege și la Mărturie“. Is. 8, 20. Prin urmare sfinții care se luptă să justifice caracterul lui Dumnezeu și al Legii Sale, în timpul judecării de cercetare, sînt cei ce țin „poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus“. Apoc. 14, 12. „Acei care vor fi socotiți 'vrednici' vor avea parte de învierea dreptilor“, care este înțîia înviere.

Rolul minunat al Domnului Hristos

Sf. apostol Ioan spune: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre“. 1 Ioan 2, 1. 2. Iar Pavel adaugă: „Dar Hristos a venit ca Mare preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceasta și a intrat odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși sîngele Său... ca să se înfățișeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu“. Evrei 9, 11. 12. 24. u.p.

În serviciul tipic, în ziua judecării și a ispășirii, marele preot era mijlocitorul care se prezenta înaintea lui Dumnezeu în Sfînta Sfintelor cu sîngele animalului jertfit. Însă, „cînd Domnul Isus a murit pe Golgota, El a strigat: 'S-a sfîrșit', iar perdeaua templului s-a sfîșiat în două de sus pînă jos. Lucrul acesta trebuia să arate că slujbele sanctuarului pămîntesc se sfîrșise odată pentru totdeauna și că Dumnezeu nu Se va mai întîlni cu preoții în sanctuarul pămîntesc pentru a primi jertfele lor. Sîngele lui Isus s-a vărsat atunci și trebuia să fie dus de El însuși în Sanctuarul ceresc. După cum preotul intra în Sfînta Sfintelor odată pe an pentru a curăți Sanctuarul pămîntesc, tot astfel Isus a intrat în Sfînta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, la sfârșitul celor 2300 zile, din Daniel 8, la 1844, pentru a face ispășirea finală pentru toți aceia care s-au pregătit spre a avea folos din mijlocirea Lui.

Faptul interesant în lucrarea de mijlocire a Domnului Isus este acesta: El este Mijlocitorul și tot El este jertfa, cu al cărei sînge face ispășirea. El Se prezintă înaintea Tatălui cu propriul Său sînge cerînd iertarea și ștergerea păcatelor celor credincioși.

„Cînd se deschid cărțile de amintire la judecată, viețile tuturor celor ce au crezut în Hristos sînt revizuite înaintea lui Dumnezeu. Începînd cu cei ce au trăit pe vremuri pe pămînt, Mijlocitorul nostru prezintă cazurile fiecărei generații și termină cu cei în viață acum. Fiecare nume este amintit și fiecă caz cercetat de aproape. Unele nume sînt admise, altele sînt respinse. Cei cărora le-au mai rămas păcate în cartea de amintire neiertate, pentru că nu s-au pocăit de ele, numele acelora vor fi șterse din cartea vieții și amintirea faptelor lor bune rase din cartea de amintire“. Ex. 32, 33.

„Toți cei ce s-au pocăit cu adevărat de păcatele lor și prin credință au apelat la sîngele lui Hristos ca jertfă ispășitoare pentru ei, în dreptul numelui lor în cărțile din cer se scrie: iertat, făcîndu-se părtași de îndreptățirea prin credință în Hristos, iar caracterele lor ajungînd în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păcatele lor sînt

(Continuare în pag. 16)

DIETA ȘI SĂNĂTATEA

Prel. HR. ARTINIAN

Pentru oamenii care doresc să fie sănătoși și pentru cei care nu voiesc să se îmbolnăvească, dieta este mai însemnată decât hidroterapia. Când Serva Domnului spune că hrănirea bolnavilor în mod corect este mai însemnată decât toate băile pe care le administrăm, ne putem închipui cât de însemnată este problema unei bune alimentări. Unul din câmpurile științei care se dezvoltă cu rapiditate este domeniul nutriției și aplicarea ei în tratamentul bolnavilor. Observați cât de minunat se armonizează aceasta, cu lumina dată nouă cu mult timp în urmă: „Boliile și suferințele care se văd pretutindeni se datoresc în cea mai mare parte greșelilor în legătură cu dieta“.

Persoane competente în domeniul științei medicale declară că, multă vreme nu s-a știut strânsa legătură ce există între îmbolnăvire și dietă. Astăzi însă se știe că o dietă necorespunzătoare, poate provoca o mulțime de complicații în organism, și boli grave. Dieta, adică alimentația noastră, influențează în mare măsură durata funcționării organismului, deci durata vieții. „Noi mîncăm ca să trăim, nu trăim, ca să mîncăm“, zice un proverb. Ingrășarea nu este o dovadă de sănătate, ci adesea este rezultatul unor deranjamente glandulare. Supraalimentarea vatamă organismul și pregătește calea pentru diferite turburări. Mulți oameni grași contractează boli de inimă, întărirea arterelor, turburări de rinichi, hemoragii cerebrale și diabet.

Un alt element foarte important în menținerea sănătății, îl constituie vitaminele. Foarte mulți oameni nu pot obține cea mai bună sănătate și maximum de vigoare din lipsa vitaminelor din alimente. Vitaminele sînt niște substanțe a căror constituție chimică nu se cunoaște încă, dar fără de care organismul nu poate să trăiască. Lipsa vitaminelor din alimentație produce turburări grave în sănătatea corpului dînd ceeace se numește avitaminoza.

Să privim puțin efectele lipsei din alimentație a vitaminei B¹, care se găsește din abundență în țărițele cerealelor, (cereale necojite) în fructe, drojdia de bere, nuci, gălbenuș de ou, în vegetale și leguminoase. Cei lipsiți de această vitamină, sînt nervoși, iritabili, au simțămînt de slăbiciune; se simt adesea atît de istoviți, ca și morți pe jumătate. Ei sînt suferinzi, au dureri, dovedesc o mare nervozitate. Pentru a ne da seama ce se întîmplă cu persoanele cărora le lipsește din alimentație vitamina B¹, cităm următoarele: Doi medici au făcut experiențe cu mai multe persoane, îndeosebit femei, care, la începutul experienței se bucurau de o bună sănătate. Ei le-au supus unui regim constînd din pîine albă, cartofi, orez curățat (lustruit), lapte smîntînit, brinză, albuș de ou, unt, grăsimi ve-

getală, gelatină, cafea, etc. Regimul acesta, deși are unele vitamine și unele elemente, totuși, în ceeace privește vitamina B¹, lasă foarte mult de dorit; iar vitamina B¹, este tocmai aceea care alimentează și liniștește nervii.

Ce s-a întîmplat femeilor supuse unui astfel de regim? După mai multe săptămîni, s-au observat schimbări izbitoare în comportamentul acestor femei care la început fuseseră absolut normale. Ele au devenit deprimare, iritabile, certărețe și fricoase. Au slăbit, și-au pierdut energia, și nu au mai fost în stare să-și îndeplinească răspunderile. La această stare de slăbiciune și turburare a minții, s-au mai adăugat și alte simptome: deranjament gastric după mese, insomnie, tensiune, frisoane ale pielii și nesuferirea zgomotelor. Pe scurt, o grupă de femei alese în mod special pentru calitățile lor normale și pentru comportamentul lor corect din punct de vedere medical, în cîteva săptămîni au ajuns creaturi suferinde, nefolositoare și nervoase. Și toate acestea pentru că nu au avut vitamina B¹, în cantitate suficientă în alimentația lor.

Notați unul din simptomele de care se plîngeau aceste persoane: nesuferirea zgomotelor. E foarte multă legătură între alimentație, atitudinea mintală și experiența creștină. Deci, lipsa vitaminei B¹, care afectează nervii, e în directă legătură cu viața creștină. Iată de ce pastorii trebuie să știe că în multe familii, pe lângă sfaturi și rugăciuni, pentru o viață liniștită și lipsită de certuri, sînt necesare și îndrumări în legătură cu alimentele de pe mesele noastre. Satana știe că atita timp cît oamenii mîncă într-un fel nepotrivit și nu procură vitamine suficiente organismului și îndeosebi sistemului lor nervos, sau întrebunțează prea mult zahăr în paguba vitaminelor din organismul lor, el îi poate influența foarte ușor. Oamenii nu pot controla dispoziția lor, pînă ce nu controlează mai întii dieta lor. În privința aceasta Serva Domnului zice:

„Corpul este singurul mijloc prin care mintea și sufletul se dezvoltă pentru clădirea caracterului. De aceea, vrăjmașul sufletelor își îndreaptă ispitele sale la slăbirea și degradarea puterilor fizice. Atunci are el un succes deplin, cînd ajunge să acapareze întreaga noastră ființă. Tendințele naturii noastre fizice, dacă nu sînt sub stăpînirea unei puteri mai înalte, vor lucra cu siguranță ruina și moartea.

„Bărbații și femeile, ar trebui treziți la datoria de a se stăpîni pe sine, a curăției și eliberării de orice apetit stricat și orice obicei înjositor. Ei trebuie să fie impresionați că toate puterile minții și corpului lor sînt daruri de la Dumnezeu, care trebuie să fie păstrate în condițiunile cele mai bune cu putință pentru serviciul Său“.

JOHANN SEBASTIAN BACH

HORST GEHANN

Dumnezeu a dat oamenilor daruri, i-a înzestrat cu înțelepciune și i-a creat în așa fel, ca să ducă o viață conștientă. Tot ce are omul mai bun și mai nobil, sînt darurile deosebite ale cerului, iar datoria lui față de Dumnezeu și față de semenii săi este să dezvolte în cel mai înalt grad facultățile sale.

Un așa om a fost Johann Sebastian Bach. Și dacă astăzi muzica sa răsună pe toată întinderea globului pămîntesc, aceasta este totodată mărturisirea de credință a unui suflet mare.

Johann Sebastian Bach s-a născut la 21 martie 1685 în orașul Eisenach care se găsește în finutul Thüringen din Germania. El se trage dintr-o familie ai căror membri, timp de cîteva generații, erau muzicieni. Istoria muzicii ne raportează vreo patruzeci de muzicieni cu numele Bach, dintre care cei mai de seamă sînt doi unchi ai lui Johann Sebastian: Johann-Michael și Johann, și trei fi ai lui: Wilhelm Friedmann, organist în orașul Halle, Philipp Emanuel, clavicinist la curtea regală din Berlin și Johann Cristian care s-a stabilit la Londra, unde mai tîrziu a devenit pentru cîva timp profesorul copilului minune Mozart. Compozițiile acestor cinci muzicieni se pot auzi adesea și astăzi. Experiența muzicală a familiei și-a ajuns însă apogeul în genialul Johann Sebastian Bach, care trăind la o răsucire a artei, a concentrat în arta sa toată măiestria stilului polifonic aruncînd o lumină puternică în viitor prin cuceririle sale armonice. Bach este socotit apogeul muzicii vechi și baza muzicii moderne.

Johann Sebastian la vîrsta de zece ani a rămas orfan, fiind crescut de către un frate al său cu 14 ani mai mare, organist în micul oraș Ohrdruf. De aici datează o înfîptare caracteristică copilului genial: În biblioteca muzicală a fratelui său, Johann Sebastian descoperi într-o zi un caiet cu valoroase piese pentru pian. Corîndu-le fratelui său, acesta îi refuză cererea socotînd că bucițile muzicale îl depășesc încă. Atunci copilul luă caietul pe jurîș și copie piesele noapte după noapte la lumina lunii. În ultima noapte fu descoperit și ca pedeapsă pentru neascultarea sa i s-a luat copia alcătuită cu atîta trudă.

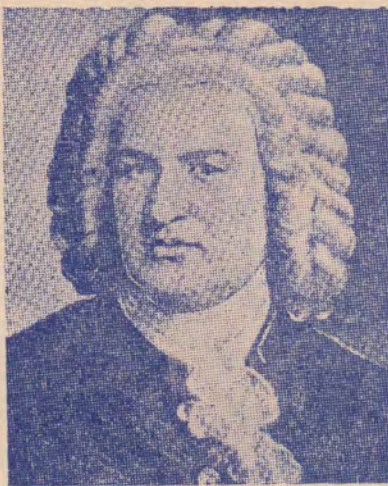
La vîrsta de 15 ani își continuă studiile începute în orașul natal și Ohrdruf, în orașul Lüneburg unde ca elev al destoinicului organist Böhm, scrie primele compoziții care ne-au rămas; așa numite „Partite” pentru orgă (diferite variațiuni pe corale cunoscute). Deja aceste compoziții sînt de o expresivitate și profunzime rară.

În 1702 intră ca violonist în orchestra princiară din Weimar, loc pe care îl schimbă curînd cu postul de organist în orașul Arnstadt. De aici face pe jos călătoria pînă la Lübeck pentru a asculta pe vestitul organist Dietrich Buxtehude.

Urmează pe rînd angajamente în diferite orașe: ca organist în orașul Mühlhausen unde se căsătorește cu Maria Barbara Bach; ca organist al curții și violonist (concert maistru) în orchestra princiară din nou la Weimar, unde de data aceasta rămîne aproape zece ani, faîma sa răspîndindu-se pretutindeni. Din epoca aceasta datează multe compoziții îndeosebi cantate și compoziții pentru orgă.

De aici pleacă la Köthen unde i s-a oferit postul de

capelmaistru (dirijor) al curții princiare. El se bucură de sprijinul și simpatia principelui, care cînta însuși la o serie de instrumente și care adesea îl lua cu sine în călătoriile sale. În timpul șederii la Köthen, Bach a scris majoritatea compozițiilor sale pentru orchestră și muzică de cameră. Aici a scris printre altele și prima parte din vestitele lucrare „Clavicinul bine temperat” în care a întrebunțat — lucru neobișnuit pe atunci — toate gamele majore și minore existente.

Plecarea lui din Köthen a fost determinată de trei motive: Întorcîndu-se odată dintr-o călătorie, Bach își găsi pe credincioasa sa soție, care timp de 12 ani îi fusese o bună tovarășe de viață, deja înmormîntată. Deși un an după moartea ei, se hotărî să dăruiască celor 7 copii rămași în urmă, o nouă mamă în tînăra și talentată Anna Magdalena Vülcken. Pe lîngă aceasta, Principele se căsătorî, iar soția sa nefiind iubitoare de muzică, îl determină să neglijeze tot mai mult orchestra sa. Iar al treilea motiv este faptul că la Köthen, Bach nu avea posibilitatea de a se ocupa cu muzica bisericească și nu avea nici orgă la dispoziție. De aceea fiind vacant vestitul post de cantor la Sf. Toma din Leipzig, el nu întîrzie să jalo-sească ocazia bine venită de a pleca din Köthen. În anul 1723 Bach se mută la Leipzig, unde

rămase pînă la moartea sa. Aici produse minunatele compoziții spirituale ca: motete, cantate, corale, oratoriul despre nașterea Domnului, apoi „patimile Domnului după evanghelistul Matei”, și multe altele.

Cît de mult exprimă muzica aceasta convingerile sale, putem simți cînd aprofundăm aceste minunate capodopere. Dar o întîmplare caracteristică din timpul acesta ne ilustrează felul cum scria Bach muzica sa. Într-o zi intră soția sa pe neașteptate în camera sa de lucru și îl găsi plîngînd. Înaintea lui pe masă era deschisă Sfînta Scriptură la Evanghelia după Matei unde ni se raportează suferințele Fiului lui Dumnezeu. Și el scria... scria minu-nata sa lucrare despre patimile Domnului.

În ultimii ani ai vieții Johann Sebastian Bach, ca și marele său contemporan Georg Friderich Händel, orb, Munca intensă (opera sa întregă cuprinde vreo 80 de volume) îi slăbise vederea. Aceasta însă nu îl împiedică să lucreze și mai departe. El dicta compozițiile sale elevilor sau fiilor săi. Ultima compoziție a sa este vestitul coral „Înaintea Tronului Tău mă înfățișez”; și după ce în ultimele clipe ale vieții prînt-o minune își recăpătă vederea, îmbrățișînd pe ai săi, el muri la 28 iulie 1750.

Au trecut mai mult de 200 de ani de la moartea sa, dar muzica lui, la început puțin cunoscută, a fost descoperită ca un tezaur al omenirii.

Toți muzicienii mari au învățat de la el. Mozart trecînd prin Leipzig studia îndeaproape notele sale. Beethoven studiînd „Clavicinul bine temperat” exclamă: „Nu „Piriu”. (Bach în limba germană înseamnă pîriu), ci „Mare”, trebuia să se numească; Felix Mendelssohn-Bartholdy dirijă pentru prima dată, după 100 de ani de tăcere, grandioasa lucrare „Patimile Domnului după Evanghelistul Matei”, astăzi cunoscută în toată lumea; Schumann recomandă elevilor săi studiul operelor lui Bach; Wagner îl studia precum

Urmaso
in pag. 15

DESPRE CONȚINUTUL PREDICILOR

CH. S.

Predicile ar trebui să conțină învățatură reală, doctrina lor ar trebui să fie solidă, substanțială și abundentă. Noi nu ne urcăm la amvon numai pentru ca să vorbim; noi avem de dat instrucțiuni pînă la ultimul grad, și nu ne putem îngădui să rostim nimicuri goale. Seria subiectelor noastre este nemărginită și de aceea nu putem fi scuzați dacă vorbirile noastre sînt lipsite de conținut. Dacă vorbim ca ambadori ai lui Dumnezeu, niciodată nu avem voie să ne plîngem, de lipsă de subiecte, deoarece solia noastră este plină de dă pe dinafară. Intreaga Evanghelie trebuie să fie prezentată de la amvon; întreaga credință dată sfinților odată pentru totdeauna, trebuie să fie proclamată de noi. Adevărul așa cum este în Isus trebuie să fie vestit în chip instructiv așa încît oamenii nu numai să audă, dar să și cunoască sunetul plăcut al trîmbeței. Noi nu servim la altarul „necunoscutului Dumnezeu“, ci vorbim adoratorilor Aceluia despre care este scris: „Aceia care cunosc Numele Tău își vor pune încrederea în Tine“.

O bună subîmpărțire a predicii poate fi o artă foarte folositoare, dar ce e de făcut atunci cînd nu ai ce împărți? Numai simpla împărțire seamănă cu un excelent ospătar care n-are de distribuit decît farfurii goale. A fi capabil să faci o introducere corespunzătoare și atrăgătoare, a fi ușor cuiva să vorbească cu îndemîinare în cursul timpului alocat pentru discurs, și să sfîrșească cu o respectabilă încheiere, poate apare că e tot ce se cere; dar adevăratul serv al lui Hristos știe că adevărata valoare trebuie să constea nu din chipul și felul prezentării, ci din adevărul pe care-l conține.

Caii nu sînt apreciați după clopoței și după harnașament, ci după formația picioarelor, oaselor și după puritatea singelui; iar predicile sînt măsurate mai ales după cantitatea de adevăr evanghelic și după puterea spiritului evanghelic pe care-l conțin. Fraților, cîntăriți-vă predicile. Nu le oferiți cu metrul, ci cu kilogramul! Nu puneți preț pe cantitatea de cuvinte pe care le roștiți, ci străduiți-vă să fiți apreciați pentru calitatea materialului. E ceva nepotrivit să fii darnic la cuvinte și zgîrcit la adevăr.

Ascultătorii voștri flămînzesc după adevăruri din subiecte biblice, și ei trebuie să le aibă. Ei au dreptul la explicații cinstite din Sfintele Scripturi, și dacă tu ești un adevărat sol al cerului, le vei da din belșug. Orice altceva poate fi prezentat, însă lipsa adevărului ziditor și instructiv, ca și absența făinei din pîine, este fatală.

Fraților, dacă nu sînteți temeinic cunoscători ai adevărurilor divine nu sînteți de nici un folos în lucrarea voastră ca pastori. Puteți fi niște

retori fini, și puteți fi bogați în fraze lustruite; dar fără de cunoașterea Evangheliei, și fără de capacitatea de a învăța și pe alții, nu sînteți decît o „aramă sunătoare și un chimval zîngănit“. Verva e adesea doar o frunză de smochin care acoperă ignorața teologică. Se oferă fraze răsunătoare în loc de doctrină sănătoasă, și înflorituri retorice în loc de cugetare robustă. Așa ceva n-ar trebui să fie. Abundența de declamații goale și absența hranei pentru suflet, va transforma amvonul într-o cutie plină de cuvinte bombastice, care va inspira dispreț în loc de respect. Dacă nu sîntem predicatori instructivi, și dacă nu hrănim într-adevăr poporul, putem fi mari recitatori de versuri elegante, și mari vînzători de vorbe goale; vom fi ca și Nero de pe vremuri, care cînta din harpă în timp ce Roma ardea, și trimitea corăbiile la Alexandria să-i aducă de acolo nisip pentru arenă, în timp ce populația murea de foame din lipsă de grîu.

Un alt lucru asupra căruia insistăm este ca, pe lângă faptul că trebuie să fie o abundență de material în predică, acesta să fie în strînsă legătură cu textul de introducere. Cuvîntarea trebuie de regulă să izvorască din text, și cu cît lucrul acesta este mai evident, cu atît mai bine. Unii frați au terminat cu textul acesta zis de introducere, de îndată ce l-au cetit și pare că nu mai au nevoie de el în tot timpul predicii. Unii sar în tot timpul predicii de la o idee la alta ca de la un pol la altul.

Aveți grijă ca expunerile voastre să aibă totdeauna greutate și să fie pline de învățatură reală. Nu clădiți lemn, fîn și paie, ci aur, argint și pietre prețioase. Este o profanare de a urca la amvon pentru a revărsa asupra ascultătorilor voștri riuri de vorbe, cataracte de cuvinte, din care ei să nu tragă un folos real. Mai bine dați poporului bucăți inofensive de hrană crudă decît să le prezentați în chip ostentativ și delicat pe o farfurie de faianță chinezească o felie delicioasă de nimic absolut, decorată cu pătrunjelul poeziei și aromată cu sosul afectării.

Va fi o împrejurare fericită, dacă ești îndrumat la aceasta de Spiritul Sfînt, să dai o mărturie clară despre toate doctrinele care constituie Evanghelia sau care o încadrează. Nici un adevăr nu trebuie să fie ascuns. Nu e adevărat că anumite doctrine sînt numai pentru inițiați; nu e nimic în Biblie care să se rușineze de lumină. Reținerea precaută este în cele mai multe cazuri o trădare lașe. Cea mai bună metodă este de a proclama fiecare fărîmă de adevăr în măsura în care te-a învățat Dumnezeu. Tema noastră trebuie să fie tot adevărul revelat; în proporții armonioase. Dar mai întîi și mai presus de orice, agățați-vă de învățăturile clare ale Evangheliei; indiferent ce altceva ați predica sau nu

ați predica, fiți siguri că fără încetare prezența adevărului mântuitor de suflet, despre Hristos și despre El crucificat.

Nu e de demnitatea unui ambasador al Cerului să se ocupe de lucruri de mică însemnătate în predicile sale, sau care nu au legătură cu planul mântuirii după cum nu e de demnitatea unui șef de stat să prindă fluturi, sau a unui vas de război să caute pe ocean un dop care s-a pierdut.

Oameni gata să moară spiritual sînt adunați ca să afle calea mântuirii, și ei sînt alungați spunîndu-li-se nimicuri. Ei vin după pâine și li se dă o piatră; oile cată jalnice la păstor, și ele nu sînt hrănite.

Un alt sfat este acesta: nu grămădiți prea mult material într-o singură predică. Nu e cazul ca tot adevărul să fie cuprins într-o singură vorbire. Predicile nu trebuie să fie cursuri

de teologie. Se întîmplă ca cineva să aibă prea multe de spus, și să tot spună pînă cînd ascultătorii se scîrbesc în loc de a li se deschide gura. Oamenii de acum, fiind foarte ocupați, cer să li se dea o cantitate mai mică de învățătură, o singură dată, și aceasta în formă concentrată. Un gînd fixat în minte va fi de mai mare folos decît zece idei care intră pe o ureche și ies pe cealaltă.

Nu îngădui ca gîndurile tale să se îmbulzească așa ca o gloată, ci pune-le în ordine ca pe o trupă de soldați bine disciplinați. Ordinea este prima lege a cerului.

Lecțiile voastre doctrinale ar trebui să fie clare și fără de greș. Ele să fie mai întîi clare pentru voi înșivă. Dacă dăm poporului nostru adevăr curățit, doctrină biblică curată, și totul pus în așa fel în cuvinte încît să nu fie nici o obscuritate, vom fi adevărați păstori ai turmei.

LUCRĂRI AGRICOLE ÎN LUNA MAI

Cultura mare. La începutul lunii mai se seamănă plantele cele mai pretențioase la căldură: Orez, bumbac, castraveți și pepeni. Se poate continua în primele zile cu semănatul porumbului, meiului, sorgului, ierbiilor de Sudan, dacă acestea nu s-au putut semăna în luna precedentă.

Toate culturile prășitoare se prășesc și se rădesc; cele semănate în aprilie se prășesc la începutul lunii pentru prima dată și a doua oară spre sfîrșitul lunii. Se plivesc culturile de cereale, iar în lanurile de seară, cînd plantele au început să înflorească, se aplică polenizarea suplimentară artificială.

În luna mai culturile sînt atacate de multe insecte și boli, împotriva cărora se iau măsuri de combatere după îndrumările tehnicienilor agricoli.

Unelte și mașinile agricole (secerătorile, secerătorile-legători, secerile) se pregătesc pentru campania de recoltare a cerealelor.

Magaziile și hambarele în care urmează să fie depozitată noua recoltă se repară și se dezinfectează.

Grădina de legume. — La începutul lunii se plantează în cîmp răsădurile de pătlăgele roșii, ardei, vinete. Se continuă semănatul fasolei, castraveților, pepenilor acolo unde acestea nu s-au semnat. Se fac lucrări de îngrijire a semănăturilor timpurii și a culturilor de varză sau conopidă timpurie; se distrug buruienile, se dau îngreșăminte suplimentare, se irigă, unde este nevoie.

În ultimele zile ale lunii mai, se pun la ierovizat cartoți pentru plantările de vară.

Se recoltează ceapa de stuțat, salata, ridichile de lună, spanacul, iar spre sfîrșitul lunii mazărea și castraveții timpurii.

Se mușuroiește ușor varza.

Viticultura. — Se continuă completarea golurilor, aratul printre rînduri și săpatul printre butuci dacă nu s-au făcut în aprilie.

În vîile de rod începe ploviul lăstarilor, adică înlăturarea de pe butuc a lăstarilor fără rod. Nu se vor înlătura lăstarii crescuți din cepi și nici cei porniți direct din butuc destinați a servi drept cepi de înlocuire în anul viitor. Acești lăstari vor asigura coardele de rod pentru

anul următor și vor servi la scoborîrea scaunului viței, dacă acesta, printr-o tăiere greșită a fost înălțat prea mult.

Se face stropitul viței cu zeamă bordelează pentru a o feri de atacul manei. Stropirile se fac la timp, cu grijă și în numărul cerut de împrejurări, potrivit cu indicațiile stațiilor de prevenire a manei.

Pomicultura. — Se fac stropiri contra rapănului și insectelor rozătoare, folosindu-se zeamă bordelează în amestec cu soluție de verde de Paris 0,15%.

Se altoiesc pomii folosindu-se altoaiile recoltate din toamnă. Se folosesc în acest scop altoirea în coroană și altoirea cu păstrarea scheletului.

În livezile în care solul a prins crustă și s-a îmburuienat, se execută prășitul.

Cresterea animalelor. — Acum pășunea s-a îmbrăcat bine cu iarba. Scoaterea pe pășune a animalelor se face treptat, deoarece schimbarea deodată a nutrețului uscat de grajd cu nutreț verde de pășune produce îmbolnăviri periculoase. Vitele ieșite mai slabe din iarnă folosesc pășunea din plin refăcîndu-se. Vacile au o producție de lapte sporită. Ele trebuie să fie mulse bine, ugerul fiind golit la fiecare mulsoare, pentru ca el să nu se împietrească. Căldura crește de la o zi la alta. De aceea gospodarii trebuie să facă umbrare pe pășune pentru adăpostirea vitelor de arșița soarelui.

În gospodărie se curăță și se dezinfectează grajdurile și adăposturile unde au iernat animalele.

Pe la mijlocul lunii se fac pregătiri pentru tunsul oilor, după ce mai întîi au fost examinate spre a se cunoaște calitatea lînii. În stîne se face controlul producției de lapte pentru a se cunoaște puterea de producție a oilor.

În stupină. — Activitatea albinelor este tot mai mare. Trebuie mîrit urdinișul stupilor; fagurii vechi sînt înlocuiți cu magaziile de recolte mari. Se face din plin roitul artificial și se înlocuiesc mătcile bătrîne. Gospodarii chibzuiți încep de pe acum să strîngă rezerva de miere necesară iernatului albinelor.

Domnul va răsplăti pe muncitorul harnic cu rod îmbelșugat, potrivit Cuvîntului care zice: „Vrednic este lucrătorul de răsplata sa”.

REDACȚIA

Vrei să fi desăvârșit ?

CINE SÎNT SURDO-MUȚII ?

Prel. O. P. HERMANN

Acela care a fost vreodată într-o instituție în care se află surdo-muți, poate să-și dea seama ce greu trebuie să se simtă acei care nu au darul auzului-și al vorbirii. Tot ce este frumos, tot ceea ce poate să spină un om celuilalt, sau să audă de la el nu există pentru ei. Numai puțin și cu mijloace foarte grele pot să prindă de la cei din jurul lor, așa ca niște străini care nu cunosc limba țării în care se află. Acești oameni sînt de compătimit, pentru că clopotele lor nu au limbă, cântările lor nu au melodie, iar simțămintele lor sînt fără cuvinte. Da, așa este viața celor surdo-muți. Dar numai a lor? Cîți oameni nu trăiesc pe lumea aceasta, care sînt la fel ca ei? Ei nu sînt surzi și nici muți, și totuși trăiesc o viață asemenea surdo-muților, pentru că nu au învățat niciodată să-și întrebuițeze urechile sau gura lor. Ei sînt așa de ocupați cu ei înșiși, încît ascultă numai atunci cînd e vorba de persoana lor, dar dacă e vorba de alții sînt surzi. Ei aud foarte bine cînd sînt chemați la masă; dar dacă altul din jurul lor dă de înțeles că ar fi obosit și ar avea nevoie de un ajutor — atunci urechea lor nu aude. Desigur atunci cînd cineva cere din partea lor cu o voce mai puternică, aud — dar o rugăminte adresată lor de o voce timidă sau stînsă nu mai pătrunde în urechile lor. Ei observă că au jignit pe cei din jurul lor, atunci cînd aceștia pîng cu voce tare; — dar cînd aceștia suspină pentru că au fost tratați într-un mod dur — vocea aceasta nu mai este auzită.

Există în poporul indian, bărbați care și-au perfecționat auzul așa de mult încît sînt în stare, punîndu-și urechea la pămînt, să audă cînd se apropie cineva de ei fiind încă departe. Aceasta este o adevărată artă. Dar o adevărată artă și un lucru și mai bun este de a-și obișnui și a-și edaca cineva urechea pentru a auzi cerințele, chiar și cele mai ascunse ale inimii celor din jurul lor. Sau să audă cînd cei din jurul lor dau de înțeles că sînt cumva obosiți; poate chiar plictisiți de cele spuse de ei, și ar dori puțină pace și liniște. Toate acestea omul trebuie să le audă și să le înregistreze cu urechea sa. Cîți sînt în stare să audă, de exemplu, că vizita lor la un

bolnav, l-a obosit pe acesta — și ei rămîn încă ore întregi la el și-l chinuiesc silindu-l să ia parte la discuțiile lor? Cîți aud că cele povestite de ei jignesc sau provoacă durere celor din jurul lor; dar surzii nu au ureche pentru așa ceva.

La fel este și cu „muții“ care au o voce dar nu știu s-o folosească, nu știu să spună un cuvînt bun, de încurajare, prietenos sau de mulțumire. Există oare prea multă amabilitate în această lume? Un cuvînt bun rostit din inimă e așa de rar; iar acela care îl primește îl păstrează ca pe o comoară în sufletul său. El poartă aceste cuvinte pretutindeni în inima sa, ca un școlar, notele sale bune, ca un logodnic scrisoarea logodnicei sale. De cîte ori nu se neglijează de a se spune un cuvînt de încurajare și de îmbărbătare celor care au griji, sînt bolnavi, sau au pierdut un membru din familie. Cîți nu stau lingă aceste persoane îndoliate ca niște muți, ca de piatră, cu dorința de a spune ceva; dar neavînd dexteritatea în a spune cuvinte plăcute, preferă să tacă. Și totuși e bine de știut că aceste cuvinte de mîngiere ar fi în olipa aceasta ca o jerbă de flori care se depune la mormînt. Cîți sînt în stare să spună la despărțire un cuvînt bun celui care rămîne suferind în urmă; de exemplu: Soțul ar putea spune soției: „Înainte m-am bucurat să plec în călătorie — dar acum mă doare sîind că te las acasă; voi duce dorul după tine și mă bucur deja de acum de revederea noastră“. De ce să nu se audă aceste cuvinte, care vor fi ca o comoară pentru aceea care rămîne, simțindu-se fericită și satisfăcută că este apreciată de soțul său. Aceasta este arta de a vorbi și a întrebuița vocea în așa fel, ca să producă bucurie pentru acei care o aud. Și ce frumos este atunci cînd vorbiți, puteți totdeauna să spuneți ceea ce inima voastră însăși a stihuit, în timp ce la muzică trebuie totdeauna să cînti ceea ce an alcătuit alții.

Să urmăim deci statul găsit în Proverbe 15, 23. „Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă pusă la vreme potrivită!“

Johann Sebastian Bach

Continuare
din pag. 12

și marele compozitor și interpret român George Enescu.

Ce ne interesează însă în mod deosebit este faptul că Johann Sebastian

Bach este mare nu numai ca muzician ci și om. Documentele despre viața lui, ne confirmă că viața de familie era un adevărat exemplu al unui cămin fericit, iar elevii lui se simțeau fericiți de a avea un astfel de profesor, și au păstrat amintirea lui cu multă piozitate, întreaga lor viață. Iar oamenii sub impresia puternică a muzicii sale spirituale, îndosebi a „Pașunii Sj. Matei“ i-au dat denumirea: „al cincilea evanghelist“.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“, din revista nr. 1 — ianuarie

1. Arca lui Noe s-a ridicat pe măsură ce apele au crescut.
2. Toiagul lui Aaron, Num 7; 1; Exod 7,8—13.
3. Neemia 2,4,5.
4. De două ori mai mult. Exod. 22,49; Luca 19,8.
5. Ilie. 1 Imp. 19,19—21 compară Luca 9,61,62.
6. Ebrei 12,21.
7. David. 2 Sam. 5,23,24.
8. Enoh și Ilie.
9. Iov 2,9.

REDACȚIA

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTULUI :

„SĂ VEGHEM UNII ASUPRA ALTORA, CA SĂ NE INDEMNĂM LA DRAGOSTE ȘI LA FAPTE BUNE”.

Ebr. 10,24

Indemnarea poate să aibă succes numai dacă este urmată de un bun exemplu. Căci altfel cuvântul rămîne sec și fără roade și tot indemnul nu este de folos dacă este lipsit de chibzuință. Învațătura creștină a fost trăită de aceia care ne-au dat-o. Ea a devenit un izvor de binecuvîntare pentru cei ce au pus-o în practică. În felul acesta înțelegem mai bine de ce Evanghelia este pentru noi un indemn către cele bune. Puterea exemplului încurajează și se răspîndește. Cine trăiește în credință este îndemnat „la iubire și fapte bune”. Nimeni nu este prea sărac, prea slab, prea tinăr sau prea bătrîn spre a putea face binele, a semăna iubire și a aduce binecuvîntare. Dumnezeu lucrează prin fiecare din cei ce-L iubesc. El ne dă ca și noi să dăm altora. Dumnezeu este izvorul a tot ce este bun. Deci să ne lăsăm îndemnați todeauna la lucruri bune.

Roada Duhului Sfînt este bunătatea.

REDACȚIA

Cunoașteți

1. Care bărbat s-a ascuns între butoaie cînd poporul îl căuta să-i dea cel mai înalt post de răspundere?
2. Unde este asemănată rugăciunea cu jumul de tămîie?
3. Unde este asemuit poporul lui Dumnezeu cu un măslin?
4. Unde găsim vorbindu-se ultima dată despre mama lui Isus?
5. Unde stă scris că mama lui Isus avea o soră?

REDACȚIA

JUDECATA DE CERCETARE

(Urmare din pag. 10-a)

atunci șterse, iar ei socoliți vrednici de viața veșnică”.

Înreptățirea prin credință, care, conform Cuvîntului Domnului Isus în Ioan 5, 24, scutește pe om de judecată nu este deloc în contradicție cu ideea că judecata fiecăruia se va face potrivit cu cele scrise în cărți referitor la faptele lor. „Dacă credința sustrage pe om de la judecată, în faptul acesta nu este nimic arbitrar. Aceasta rezultă chiar din faptul că prin judecata launtrică a pocăinței credinciosul este introdus în sfera sfințirii creștine care este o judecată de sine continuă și prin urmare anticiparea de bunăvoie a judecării cerești”.

Cercetarea de sine

Trăim azi în ziua cea mare a împăcării. În serviciul preînchipuitor din V. Testament cînd Marele Preot făcea împăcarea pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletul prin căința de păcate și prin umilirea înaintea Domnului; altfel urmau să fie nimiciți din poporul lui Israel. La fel toți cei care vor ca numele lor să fie păstrat în cartea vieții, trebuie, acum în aceste zile, oite le-au mai rămas, să se dovedească buni, să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu, întristîndu-se pentru păcate și pocăindu-se cu adevărat de ele. Trebuie să aibă loc o adîncă și sinceră cercetare a inimii. Spiritul ușuratic și frivol cultivat de mulți creștini,

trebuie îndepărtat. Trebuie luptă serioasă din partea tuturor care vor să-și supună pornirile rele ce tind să pună stăpînire pe om. Noi nu sîntem mintuiți în grup, cu grămada. Curățenia și devotamentul unuia nu vor compensa și nu vor înlocui lipsurile acestor calități la alții. Dumnezeu va cerceta cazul fiecăruia, individual, și cu așa exactitate și amănunțime ca și cum n-ar mai fi pe pămînt altă ființă de judecată...

„Timp de mulți ani de cînd a început, judecata a progresat mereu. Curînd, — nimeni nu știe oit de curînd, — judecata va ajunge să se ocupe de cei vii. În prezența plină de teribilă sfințenie a lui Dumnezeu, viața fiecăruia din noi va fi revizuită de aproape. În timpul acesta, mai pe sus de toate, interesează pe orice suflet să ia aminte la îndemnul Mîntuitorului care zice: „Privegheați și vă rugați, Pentru că nu știți cînd va fi vremea aceea. Vegheați deci... ca nu cumva venind El fără veste, să vă găsească dormind”. Marcu 13, 33. 36. Este primejdioasă situația aceluia care obosiți de veghere se întorc la plăcerile lumii. Pe cînd omul de afaceri este absorbit în alergarea lui după cîștiguri, pe cînd iubitorul de plăceri caută satisfacerea tuturor postelor, pe cînd femeia iubitoare de mode își aranjează găteliile ei, — poate chiar în ceasul acela, Judecătorul a tot pămîntul rostește sentința: „Tu ai fost cîntărit și găsit prea ușor”.

Redacția : Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București

Redactor responsabil Gh. Graur. Tel. 9.59.60.

Întreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25, c. 1102.